

een stukje sinaasappelboom van het Landbouw-Proefstation Suriname samen met Nieuw-Zeelandsch appelhout één poot van baby's bed. Salomo's bed was gemaakt van ceders uit den Libanon, maar zij zou slapen op stukjes van de heele aarde — de werelddeelen ontmoetten elkaar.

Zooals paddestoelen in ééne nacht uit den grond verrijzen, zoo bracht bijna iedere, nieuwe dag een ander meubelstuk voor de „nursery.” Sofa-bed, tafel, fauteuiltje, toilettafel, kastjes, krukjes voor de visite, volgden elkaar op.

Het was of de tooverstaf der Goede Fee het haveloos kamertje had aangeraakt en veranderd in een wereldje van blauw en goud, als zomerhemel en zonneschijn, met smalle reepjes zwart uit den mantel der nachtkoningin.

Toen alles klaar was, nam Francis Elisabeth haar kamer met waardigheid in bezit. Ze liet wel blijken dat ze tevreden was, maar in het bezadigde. Wanneer je ook iederen dag geholpen hebt met spijkers oprapen en latjes vasthouden, val je niet dadelijk om van verbazing.

„Nu moet je boven slapen, baby,” zei Rie, met iets van weemoed in haar stem. . . . Het zou vreemd zijn, haar 's ochtends niet naast je eigen bed te zien in het oude ledikantje, dat nu te klein geworden was. Baby zelf vond het uitstekend. Go bed — nice room, zei ze den eersten avond toen de groote verandering plaatshebben zou. Ze nam Pierrot, die altijd mee in bed moest (en die ze er altijd na een paar minuten weer uitsmeet) onder haar arm en wandelde, met een gezicht of ze lid van de Vredesconferentie was, naar boven.

Het instoppen en goedennacht kussen duurde langer dan anders, dien avond. Eindelijk, met een zwaar hart, draaide Rie het licht uit en draalde nog in 't donker. „Good night, sweetie. God bless you,” fluisterde zij. Maar haar dochter antwoordde al niet eens meer. Ze voelde zich zóó gewichtig en besepte blijkbaar zóó diep, dat ze hier gekomen was om te slapen, dat verder praten haar dwaasheid leek.

Dien nacht had Rie een droom.

Ze ging naar boven, om te zien of baby nog goed was toegedekt. Maar op de trap al, zag ze een lichtschijnsel, uit het kamertje. . . . Had zij vergeten het licht uit te draaien?

Voor het glazen deurtje bleef ze verstijfd van schrik staan. Er stonden twee mannen voor baby's bed. Dadelijk wist ze wie het waren. De dikke, zwarte Antonio Gomez en de lange: Mc. Lean.

Ze wilde de deurknop grijpen, maar haar arm was verlamd. De twee mannen hadden ruzie. Waarover begreep ze niet dadelijk, maar opeens gooide Antonio een kastje open en wees: „Asjeblijft. Mijn hout. Van mijn boomen. Wat heb ik er voor gekregen? Geen cent! Toegeven moest ik het, als emballage.” Hij sloeg met zijn vuist op het kastje; een vaasje viel op den vloer — dat baby niet wakker wordt, dacht Rie. „En ik zeg je, dat ik leelijk bestolen ben, wanneer dat hout goed genoeg is, om er zulke meubelen